

Tanken omtrent var den samme — i det egentlige Lovforslag af 1889, kunde bevirke det ikke vilde blive en saa stor Masse. Det vilde ikke blive saaledes, som den højtærede Finansminister udtalte, at alle, som havde været Soldat, vilde komme og forlange Invalidunderstøttelse, og selv om der skulde komme mange, vilde det være uhyre let at konstatere, at der blandt disse mange kun var grumme saa, som vare berettigede dertil, og lad saa dem blive stufede, som have villet skaffe sig en Indtægt, som de ikke vare berettigede til. Jeg synes ikke, at man af Frygt for at stufte nogen skulde lade dem, som virkelig kunne komme i Betragtning, lide Nød i deres Alderdom, fordi de have paadraget sig en Sygdom under Militærtjenesten, selv ikke om de have faaet den ved Militærtjeneste under Fredsforhold. Jeg tror ikke, at det, naar de paagældende Lazaretlæger blive beordrede til at gøre de fornødne Paategninger netop med dette for Dje, vil være umuligt at konstatere, om der er Sandsynlighed for, at den Svækkelse, som senere viser sig, er en Følge af den Sygdom, for hvilken vedkommende er blevet behandlet paa Lazaret. Jeg vil derfor udtale min Sympati for dette Lovforslags Fremkomst og det Haab, at det maa komme til et Udvalg, og at det, om det bliver vedtaget, maa blive vedtaget i en saadan Form, at den højtærede Finansminister vil kunne tage derimod. Deri ser jeg en Garanti for, at Soldaterne dog kunne faa Løselsen af, at selv om det er i Fredstid — hvor de uddanne sig til deres farefulde Hverv i Krigen — at de paadrage sig en Sygdom eller en Svækkelse, som gør dem ubehjælpomme i deres Alderdom, have de dog Udflugt til at kunne faa en Løn for det Tab af Helbred, som de have lidt under Udførelsen af deres Militærtjeneste.

Finansministeren (Strup): Jeg vil straks gøre opmærksom paa, at det maa være en Misforstaaelse, dersom min tidligere Udtalelse skulde være forstaaet saaledes, at jeg ønskede nu at gøre nogen Forskel imellem Krigsinvalid og Fredsinvalid. Det er ingenlunde min Mening. Denne Forskel blev ophævet ved den sidste Invalidelov, og det er ingenlunde min Mening, at der skulde eller burde gøres nogen Forskel i saa Henseende. Da jeg holder mere af selv at berigtige, hvor jeg har gjort mig skyldig i Fejltagelser, end at andre skulle berigtige det, saa vil jeg med det samme sige, at naar jeg før angav, at en Tante som den, at gamle Soldater, der havde opnaaet en vis Alder eller Erhvervs-svækkelse, uden videre skulde forsynes,

havde faaet Udtryk for Aar tilbage i et Lovforslag, er jeg velvilligt bleven gjort opmærksom paa, at det dog neppe har været Tilfældet, medens i Virkeligheden Forslaget har været fremme. Det er ingen Fejlskudning af mig med Hensyn til selve Forslaget, men jeg er meget villig til at erkende, at det kan være en Fejlskudning af mig, at dette Forslag har faaet Udtryk i et Lovforslag.

Bojsen: Jeg nægter ikke, at ogsaa jeg er noget betænkelig ved at give en saa vidtstrakt Bemyndigelse til at disponere over Statens Midler i Finansministerens Haand eller i en hvilken som helst Finansministers Haand, som dette Forslag ganske vist gaar ud paa, men der turde maasse være Mulighed for, at det forelagte Forslag kunde give Anledning til nogle Foranstaltninger, som kunde være hensigtsmæssige. Der er allerede af et andet Medlem berørt et Punkt i saa Henseende. Det, det drejer sig om, og som den ærede Finansminister ganske rigtig har betonet som det, dette Forslag væsentlig gaar ud paa, er at flytte Bevispligten fra Andragerne over til Staten, naar det gælder om at bevise, at den paadragte Svækkelse er paadragen i Anledning af Udførelse af Militærtjeneste. I den Henseende vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, og det er det, hvorvidt der administrativt er foretaget noget, hvorved det er paalagt de paagældende at gøre Paategning i Sygejournalen om Anledningen til den paadragte Sygdom, og hvis det ikke er Tilfældet, vil jeg henstille, at en saadan Foranstaltning foretages; thi ved alle de Invalidandragender, som vi have haft til Forhandling, har det netop været det svage Punkt, at der har manglet Bevis for, at den Sygdom, som det her drejer sig om, er paadraget ved Militærtjeneste. En Erklæring derom kan jo ikke let bagefter med nogen afgørende Tydelighed bringes til Veje, naar man ikke paa den Tid, Sygdommen fandt Sted, har optegnet noget derom, som kan være Bevismateriale. Jeg vil i saa Fald henstille til den højtærede Finansminister, at der blev truffet Foranstaltninger til, at ved ethvert Sygdomstilfælde for militære blev der i Sygejournalen straks tilført, hvorvidt det var en Sygdom, som kunde anses paadraget i Anledning af Militærtjenesten eller ikke. Jeg nægter ikke, at selve Afgørelsen af et saadant Spørgsmaal kan foranledige Tvivl selv i det givne Øjeblik, men det er dog klart nok, at ingen kan lettere afgøre det end den Læge, der i Øjeblikket behand-